

[Landbrugsministeren]

oprindelige forslag. For Italiens vedkommende skete tilslutningen dog ad referendum, med endeligt svar inden torsdag i denne uge. Den italienske reservation drejede sig om et ønske om en mere bindende formulering vedrørende de to Middelhavsforslag, der ikke er medtaget i pakken, fordi de ikke er færdigbehandlet i de forskellige komiteer og udvalg, og fordi de ikke er behandlet i selve Ministerrådet. De to forslag drejer sig om støtte til skovbeplantning og til oprettelse af en konsulenttjeneste i Italien.

Vi kan selvfølgelig komme ud for, at den italienske regering nægter at acceptere forliget i den form, hvori det nu er blevet tiltrådt af de otte medlemslande, og det vil være en meget besværlig situation, som vil bringe Fællesskabet ind i en krise, så vidt jeg kan se, og derfor håber jeg meget på, at den italienske regering til syvende og sidst alligevel kan acceptere det kompromisforslag, som alle andre delegationer har kunnet tilslutte sig efter meget lange og meget besværlige forhandlinger.

For det tredje kan jeg sige et par ord om det at være formand samtidig med at være ansvarlig for at skulle varetage de danske interesser. Det medfører naturligvis en væsentlig ekstra arbejdsbyrde såvel for formanden som for hans embedsmænd, men jeg mener ikke, det har påvirket det endelige resultat på de områder, der er vigtige for Danmark, at vi har haft formandskabet. Besværlighederne består jo bl. a. i, at en formand skal være en slags neutral forhandlingsleder, samtidig med at han skal have en delegation under ledelse af en embedsmand, som skal varetage de danske interesser, og det kan naturligvis være svært – det har vi jo set i tidligere tilfælde – som formand helt at adskille sine formandspligter og sine nationale ministerpligter. Jeg mener imidlertid, at det er lykkedes. De danske synspunkter og argumenter er blevet forberedt og gennemarbejdet grundigt før de egentlige møder, og de er måske blevet styrket af den viden, som vi uundgåeligt måtte have om andre landes synspunkter på en lang række områder, men jeg tror som sagt ikke, at resultatet er ændret heraf. Derimod vil jeg naturligvis ikke afvise, at det generelle resultat og den måde, forhandlingerne føres på, er påvirket af, hvem der er formand for Rådet, og hvordan dette formandskab administreres.

Tang Sørensen (FP):

I Romtraktaten er målsætningen for den landbrugspolitik, der skal føres i EF, udtrykt ved, at landmanden skal sikres rimelige indkomster, og at forbrugerne skal sikres rimelige priser på fødevarerne. Der er tilsyneladende en indre modstrid imellem disse to forhold i målsætningen. Hertil må siges, at konflikten imellem køber og sælger altid vil være til stede. Det gælder også under helt fri prisdannelse, hvor den langsigtede balance nås ved et prisniveau, der giver dækning for producenterens omkostninger ved varens fremstilling.

Sagt mere populært går landbrugsordningerne ud på at sikre landmændene en rimelig betaling for deres produktion. Herved burde man sikre, at landmændene i forhold til andre befolkningsgrupper opnår en rimelig levestandard, således at muligheden for, at der stadig er nogen, der fortsat ønsker at blive landmand, holdes ved lige. For det andet får landmændene råd til at fremme produktivitet ved at investere i de tekniske muligheder, der i dag findes med hensyn til både bygninger og maskiner. For det tredje sikres landets befolkning en stabil fødevarerproduktion og landets valutakasse en livsnødvendig valuta.

Det foreliggende resultat af forhandlingerne vedrørende landbrugspriserne for produktionsåret 1978-79 er set med danske landmænds øjne ikke særlig tilfredsstillende. Omkostningsniveauet, herunder vort renteniveau, gør, at der i dag ikke mere tales om at sammenligne landmændenes indkomster med indkomster inden for andre sektorer i det danske samfund.

Men hvad der er endnu mere alvorligt med henblik på fremtiden, er, at den nuværende situation gør det næsten umuligt for landmændene at modernisere deres bedrifter og forøge deres produktion, uden at deres og deres familiers levevilkår forringes. I stedet for at kunne kompensere bare delvis den enorme omkostningsstigning med højere markedspriser har landmændene i de forløbne år oplevet stagnerende priser for en lang række af deres produkter. Hvis man tager hensyn til inflationsraten og især til de større udgifter ved udskiftning af produktionsudstyret, er faldet i landmandens indkomst udtrykt i reale enheder endnu mere mærkbart. De reelle fremskridt, man i de foregående år har for-